

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ROSS WELFORD

BĂIEȚELUL
DE 1000 DE ANI

Traducere din limba engleză și note de
Aurelia Ulici

Concept și selecție:

SIMONA RADU-RĂUȚĂ și ALEXANDRA RUSU

Editor coordonator:

ALEXANDRA RUSU

Redactare:

IOANA VĂCĂRESCU

Ilustrație & layout copertă:

VALI PETRIDEAN

DTP:

OFELIA COȘMAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WELFORD, ROSS

Băiețelul de 1000 de ani / Ross Welford; trad. din lb. engleză

de Aurelia Ulici. - București: Editura Vellant, 2019

ISBN 978-606-980-056-0

I. Ulici, Aurelia (trad.)

821.111

THE 1,000 YEAR OLD BOY

Copyright: Ross Welford 2018

Translated © Vellant Publishing translated under licence
from HarperCollins Publishers Ltd.

Ross Welford asserts the moral right to be identified
as the author of this work.

© 2019 Editura Vellant

Editura Vellant

Splaiul Independenței 319

București, Sector 6

www.vellant.ro

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii Vellant.

ISBN 978-606-980-056-0

Partea întâi

Alfie

Ai vrea să trăiești veșnic? Mi-e teamă că nu te pot sfătui să-ți dorești așa ceva. Acum m-am obișnuit și înțeleg cât este de ieșit din comun. Numai că aș da orice să mă opresc. Vreau să pot crește, la fel ca tine.

Asta este povestea mea. Mă numesc Alve Einarsson. Am o mie de ani. De fapt, chiar mai mult.

Suntem prieteni? În cazul ăsta, spune-mi pur și simplu Alfie. Alfie Monk.

Capitolul unu

South Shields, Anno Domini 1014

Stăteam cu mama pe faleza joasă, care dădea spre gura râului, și priveam fumul de deasupra satului nostru, aflat pe celălalt mal, ridicându-se spre cer și amestecându-se cu norii.

Toată lumea îi spune râului Tyne. Pe atunci, noi pronunțam „Teen“, dar pur și simplu acesta era cuvântul care pentru noi însemna „râu“.

Și cum stăteam noi așa, iar mama plângea și blestema furioasă, am auzit niște țipete venind de pe partea cealaltă a apei. Simțeam mirosul de fum de la fortul de lemn care ardea în vârful stâncii. Oamenii – cei mai mulți dintre ei, vecini de-ai noștri – erau îngrămădiți pe malul opus, dar Dag, luntrașul, nu avea de gând să se întoarcă să-i ia. Nu mai putea: ar fi fost ucis și el. Imediat ce pluta ajunsese la mal, fugise cât mai departe de noi, balmăjind niște scuze.

Peste oamenii înghesuți pe mal au năvălit bărbații care veniseră cu bărcile. S-au oprit o clipă – sfidători, neînfricați –, apoi s-au îndreptat spre pradă cu săbiile și topoarele pregătite. Am văzut câțiva oameni care s-au aruncat în apă, încercând să scape din mâinile lor. N-au ajuns departe: o barcă mai mică aștepta în mijlocul râului, gata să le taie calea.

Am lăsat capul în jos și l-am îngropat în șalul mamei, dar ea l-a tras ca să-și șteargă ochii. Glasul îi tremura de furie.

– Sey, Alve. Sey!

Așa vorbeam noi atunci. „Limba nordică veche“¹ se numește acum, sau un dialect al acesteia. Pe vremea aia, noi nu-i spuneam în niciun fel – așa vorbeam și gata. Iar ce voia ea să spună atunci era: „Privește! Uite ce ne fac bărbații care au venit din nord, cu bărcile lor!“.

Dar n-am putut să mă uit. M-am ridicat și o bună bucată de drum am mers ca năuc, dar încă auzeam măcelul, încă simțeam mirosul de fum în nări. Mă simțeam îngrozitor că eu scăpasem cu viață. În spatele meu, mama trăgea căruciorul de lemn încărcat cu tot felul de lucruri pe care nu reușiserăm să le îngrămădim pe barca lui Dag.

Biffa, pisica mea, pășea alături de noi, sărind prin iarba de pe marginea cărării, în căutarea unui șoarece sau a unei lăcuste. În mod normal, joaca ei mă făcea să

¹ Limbă germanică din partea de nord a continentului, vorbită odinioară de scandinavi și de locuitorii teritoriilor ocupate de vikingi, până în jurul anului 1300. Din limba nordică veche au luat naștere limbile suedează, daneză, islandeză și norvegiană.

zâmbesc, dar acum mă simțeam atât de pustiit, de parcă m-ar fi spintecat cineva.

După un kilometru-doi, am reușit să găsim o grotă într-un golf adânc, bine adăpostit. Soarele era încă destul de puternic pentru a folosi vechea lentilă a tatei: un cristal curbat, lustruit, care aduna razele soarelui într-un fascicul cu care să aprindem focul. Mi-era teamă că invadatorii vor veni după noi, dar mama m-a contrazis și a avut dreptate. Scăpaserăm.

Trei zile mai târziu, le-am văzut bărcile îndreptându-se din nou spre mare și am făcut cea mai mare greșală din viața mea. O greșală pe care am așteptat o mie de ani ca s-o îndrept.

Capitolul doi

Dacă ai de gând să mă întrebi „De ce-ai făcut-o?“, nu te sfii: nu mă deranjează. Și eu m-am întrebat de multe, de nenumărate ori. Încă nu știu răspunsul.

Tot ce îți pot spune este că eram foarte tânăr și foarte, foarte speriat. Voiam să fac ceva – orice – ca să mă simt mai puternic, mai capabil s-o ajut pe mama, mai capabil de a ne apăra pe amândoi.

Și așa am devenit Nemuritor, la fel ca mama.

Toate astea s-au întâmplat de mult, iar când spun de mult vreau să zic acum multe secole. La propriu. Iată cum s-a întâmplat.

Tata avea cinci bile micuțe din sticlă, cărora li se spunea *livperler*.

Perlele-vieții.

Erau lucrurile cele mai valoroase pe care le aveam. Mama spunea că probabil erau cele mai valoroase lucruri care existaseră vreodată pe lumea asta.

Oamenii uciseseră ca să pună mâna pe ele. Tata își dăduse viața ca să le păstreze. Așa că n-am spus nimă-nui că le aveam.

Acum rămăseseră doar trei. Una pentru mama și două pentru mine, când mă făceam mare.

Știam toate astea. Mama îmi spusese de nenumărate ori:

– După ce mai crești, Alve. Trebuie să ai răbdare!

Dar eu n-am mai vrut să aștept.

În cea de-a treia seară de când găsiserăm peștera, când mama era plecată să caute apă curată, bună de băut, eu am deschis borcănelul de lut și am scos *livperler*. Cu toate că erau vechi, perlele din sticlă străluceau în lumina palidă a asfințitului; lichidul gros care se afla înăuntru părea să aibă văpaia chihlimbarului, când am apropiat o perlă de foc.

Biffa era cățărâtă pe un colț mic de stâncă, aflat pe partea cealaltă a focului, ochii ei gălbui strălucind ca bilele de sticlă. Oare știa? A miorlăit: un mârâit slab, care ne făcea adesea să credem că vorbea cu noi. Biffa lăsa des impresia că înțelege și știe tot felul de lucruri.

Lăsându-mă pe vine, am luat cuțitul cel mic, de oțel, care îi aparținuse tatei și avea lama prinsă în mânerul de lemn, și l-am ținut deasupra flăcării. Am privit spre gura peșterii, ca să mă asigur că eram singur, și am înghițit cu noduri.

Când am tras lama încinsă de două ori, în cruciș, peste braț, a început să curgă sânge. Două crestături scurte, ce aveau să lase niște cicatrice la fel ca ale mamei. Cum avusese tata. Nu știam dacă era importat să fie două. Probabil că nu. Pur și simplu, așa trebuia făcut.

Nu m-a durut până nu am tras cu degetele de piele, ca să deschid rana. Am strâns între dinți perla-vieții până a crăpat. Lichidul gălbui a țâșnit, la fel ca sângele

din tăieturile mele. L-am adunat cu vârfurile degetelor și am frecat cu el rănila, cât de tare am putut. Apoi am făcut-o iar și iar, până n-a mai rămas nimic din lichid. Înțepa ca urzicile noi, primăvara.

Ceea ce s-a întâmplat mai departe a fost o întâmplare. Am derulat scena aceea în minte la nesfârșit, așa cum fac astăzi oamenii cu „videocasetele“. Oare aș fi putut proceda altfel?

Nu știu.

Cred că Biffa a fost, pur și simplu, curioasă. Nu avea de unde *să știe* – dar, așa cum am spus, era o pisică foarte inteligentă. Dintr-odată, a mai scos un mârâit și a sărit la mine, direct peste flăcări. Încă aveam cuțitul în mână și, fără să mă gândesc, l-am ridicat: un reflex de apărare. I-a rănit ușor laba, dar n-a mai mieunat. Când a aterizat, m-am învărtit spre ea și, în mișcare, tunica mea a lovit o altă perlă a vieții, de pe colțul de stâncă pe care le pusesem. M-am dezzechilibrat și am călcat pe ea, cu piciorul gol. A crăpat.

M-am holbat la ea, îngrozit, câteva secunde.

Era și așa destul de grav că nu ascultasem poruncile mamei. Mai și pierdusem încă o prețioasă perlă a vieții.

Lichidul gros, ca de chihlimbar, începea să picure de pe stâncă. Gândindu-mă doar că n-ar trebui să se irosească, am apucat-o pe Biffa de ceafă și am frecat lichidul pe tăietura din lăbuța ei.

(Chiar *nu a fost* o trăsnaie, așa cum i-am tot explicat mamei la nesfârșit, de-a lungul anilor. Am vrut doar să nu-l irotesc.)

Apoi mi-am înfășurat brațul cu o fâșie lungă de cârpă curată și am legat alta în jurul piciorului Biffei. Nu părea

s-o deranjeze deloc. S-a lins pe bot, a căscat și s-a făcut din nou ghem. Vedeam silueta mamei conturată pe cerul albastrui al asfințitului – se întorcea cu o găleată de apă. Eram copleșit de rușine.

Uneori mi se pare că încă-mi mai e teribil de rușine. Până în clipa aceea, trăisem unsprezece ierni.

Am rămas la vârsta de unsprezece ani mai bine de o mie de ani.

Capitolul trei

Toate astea s-au întâmplat cu mulți ani în urmă.

Am mai încercat să-mi spun povestea, dar am aflat repede că oamenii nu vor să știe. Trebuie să las deoparte niște amănunte esențiale, cum ar fi perlele-vieții, iar oamenii cred că glumesc (în cel mai bun caz) sau că sunt un țăcănit periculos (în cel mai rău caz).

Așa că tac mâlc, cum se zice.

Uneori mă întreb dacă reacția oamenilor ar fi alta dacă *aș arăta* bătrân. Adică dacă *aș fi* zbârcit, cocoșat și chel, cu o voce tremurândă și cu urechi uriașe, pline de vinișoare, dacă *aș purta* haine jerpelite. Atunci oamenii nu s-ar mai osteni să mă șicaneze, nu? Mai curând ar presupune că la o asemenea vârstă sunt puțin dus cu capul.

„Domnul să-l aibă în pază pe bătrânul Alf“, ar spune unul. „Și azi, tot despre vikingi vorbește.“ „Zău?! Ieri povestea ceva despre Charles Dickens. Cică l-a cunoscut!“, ar comenta altul. „Pe bune? Biet suflet bătrân! Dar,

până la urmă, e inofensiv, nu-i așa? A luat-o pe cărări, se pare, dar e inofensiv.“

Însă, din păcate, nu arăt deloc bătrân: par de vreo unsprezece ani.

În momentul în care am încetat să mai îmbătrânesc, vikingii își cam terminaseră treburile prin nord-estul Angliei. Cei de care am fugit eu și mama erau scoțienii. Asta s-a întâmplat cu vreo cincizeci de ani înainte ca sudul țării să fie invadat: în 1066, de către normanzi (care erau tot un fel de vikingi, care învățaseră franceza, dacă mă întrebi pe mine – dar nu mă întreabă nimeni niciodată. Nor-manzi, oameni nordici, oameni din nord – înțelegi legătura¹). Și, în cazul în care te interesează, *chiar l-am întâlnit* pe Charles Dickens, dar mulți, mulți ani mai târziu.

Vezi? Nu mă crezi, nu-i așa? Nu te pot învinui, având în vedere că am rămas ultimul Nemuritor de pe Pământ. Iar acum, că s-a dus și mama, un trai veșnic nu înseamnă deloc viață.

Și, dacă tu nu mă crezi, întrebarea este ce șansă am să-i conving pe Aidan Linklater și pe Roxy Minto? Voi avea nevoie de ajutorul lor ca să scap de blestemul vieții fără sfârșit.

Iar dacă *ei* nu mă cred... atunci, cum se spune în ziua de azi, sunt terminat.

Aidan

Probabil că ar trebui să încep prin a-ți spune de ce mi-am ieșit din fire. Ca să scap de-o grijă. Apoi ne putem întoarce la felul în care l-am cunoscut pe Alfie, iar viața mea s-a schimbat pentru totdeauna.

¹ Joc de cuvinte: normanzi – *North* (nord), *man* (om).